

POSTANOWIENIE

10 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 10 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi I.K. o wznowienie postępowania o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego z 20 lutego 2024 r., I
CNP 196/22,
wydanego w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej Kraków
przeciwko I.K.
o eksmisję,

odrzuca skargę o wznowienie postępowania .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 20 lutego 2024 r. w sprawie o sygn. akt I CNP 196/22 Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 23 czerwca 2022 r., sygn. akt II Ca 3014/21 w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej Kraków przeciwko I.K. o eksmisję.

I.K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 20 lutego 2024 r., wnosząc o jego uchylenie i rozpoznanie skargi o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem wyroku i jej uwzględnienie.

W uzasadnieniu skarżąca powołała się na niewłaściwe obsadzenie Sądu Najwyższego, bowiem początkowo do sprawy został wyznaczony Sędzia SN

Dariusz Dończyk, a następnie sprawę rozpoznawał Sędzia SN Krzysztof Grzesiowski, który został powołany do orzekania 6 grudnia 2023 r. i jest tzw. „neo-sędzią”. Zdaniem skarżącej sędzia w sposób błędny doszukał się braków formalnych skargi w postaci niewykazania szkody, co skutkowało jej odrzuceniem. Ponadto skarżąca dostrzegła, że również w innych sprawach, w których jest stroną, toczących się przed Sądem Najwyższym, skład tego Sądu był nienależycie obsadzany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego odrzucającym skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

Nie ulega wątpliwości, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. W judykaturze wielokrotnie wyjaśniono tę kwestię (zob. np. postanowienia SN: z 12 czerwca 2012 r., III SO 7/12; z 13 marca 2012, III SO 3/12 i z 22 czerwca 2023 r., III CZ 464/22).

Jak trafnie podkreślono w postanowieniu z 5 października 2023 r., I CSK 2826/23, zaskarżalność orzeczenia Sądu Najwyższego stanowiłaby wyjątek, który musiałby być wyraźnie uregulowany. Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego Sądu (art. 175 i art. 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji. W każdym systemie sądownictwa istnieje najwyższa instancja sądowa, której orzeczenia nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Tak jest co do orzeczeń - wyroków i postanowień - Sądu Najwyższego. Stronie nie przysługuje ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.). Identyczną argumentację należy odnieść do skargi o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Najwyższego (art. 399 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty, skargę należało odrzucić na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

(P.H.)

r.g.